

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Cyro. 57.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

licet res veneratione afficientes, atque improborum hominum sepulchris pestiferos cineres consecrantes, iisque diuinos honores tribuentes.

Nilo. 56.

Præsētia Dei necessitatem actionibus non affert. Non quia Dominus Iudæ voluntatem animique institutum præuidit, vir eximie, idcirco ille in prodicionis crimen lapsus est: verum quia homo nefarius prodicionē parturiebat, idē is, qui abditos & occultos pectoris motus cernebat, futura tanquam præsentia, præmonstrauit.

Cyro. 57.

Math. 9. Eos, qui in vetustate computruerunt, nouamque gratiam reiecerunt, vtres veteres Dominus appellauit, vt qui frangerentur, ac nouum regni sermonem effunderent. Quo in genere fuisse Caiphæ deprehensus est. Nam cum à Domino audiisset, Filius Dei sum, fregit vestimenta. At verò *Math. 26.* *Math. 6.* Petrus, qui spiritus vitæ legem acceperat, non modò, cum doceretur, non reauit, verum etiam ad solam interrogationem cōfessus est, in hoc videlicet inlitam veritatis cognitionem ostendens.

Patrimo Monacho. 58.

Oleribus nos accipis; frugalitatem, quā in victus ratione tenes, prudenter ostendens, ac Domini fontes profundēs, atque te paradisi colonum & agricolam esse ex ipsis donis planum faciens.

Gorgonio. 59.

Questionem mihi magnam vim habentem ac valde peruulgatam proposuisti; atque à multis quidem inuestigatam, ceterum ab iis solis, qui diuinitus afflati sunt, perceptam & comprehensam, nimirum quid sibi velit id quod ait Christus, *Qui* *Mat. 12.* *cunq̄ue dixerit verbum aduersus filiū hominis, remittetur ei: quicumque autem di-*

ruξαν ἔλληνες σεμνοποιούτες πρὸ αἰχίαι, καὶ φαύλων ἀνθρώπων τάρβος καὶ κόνεις λοιμοποιούς ἐκθειάζοντες.

Νείλω. 55.

Οὐκ ἐπειδὴ προείπεν ὁ κύριος, ὡ θαυμάσιε, τίω τῷ Ἰούδα παρῶρεσιν, ἐκείνος παρὸς τὴν παρουσίαν ὠλίγησεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὠδινε τὴν ἔπαβωλὴν ὁ ἀλιτήριος, ὁρῶν τὰ κρύφια τῆς καρδίας κινήματα, τὰ μέλλοντα ὡς παρόντα παρῶρενε.

Κύρω. 57.

Τοῖς σαπέντας τῇ παλαιότητι, καὶ τὴν νέαν χάριν ἀφελήσαντας, ἀσχοῖς παλαιός ὁ κύριος παρῶρευσεν, ὡς ἀφῶρη γυνιδύς, καὶ τὸν χαρὸν λόγον τῆς βασιλείας ἐκχέοντας. τοιοῦτος ὁ ἱερέως. Καὶ ἀφῶς ἐλήλεγεται. ἀκούσας γὰρ τῆς. ὡ τῷ τῷ κυρίῳ, ὅτι υἱὸς τῷ θεῷ εἰμὶ, διέρρηξε τὰ ἱμάτια. ὁ δὲ Πέτρος τὸν νόμον τῷ πνεύματος τῆς ζωῆς παρῶρεδεξάμενος, ἔμνον διδασκόμενος οὐκ ἀνένευσεν, ἀλλὰ καὶ μόνον ἐρωτηθεὶς ὁμολόγησεν, ἐμφυτον δέξας τῆς ἀληθείας τὴν εἶδησιν.

Πατρίμο μανάζοντι. 58.

Λαχόνις ἡμᾶς δεξιῶσαι, σφῶς τὸ ἀπελερῶν ἐπιδεικνύς τῆς διαίτης, καὶ πᾶς τῷ κυρίῳ πηγᾶς ἀποβρύων, καὶ ὅπως εἰ τῷ ὡ τῷ δέσῳ γεωργὸς ἐξ αὐτῶν τῷ δῶρον δεκνύς.

Γοργονίω. 59.

Πολυδύαμον καὶ πολυφύλλοντον ^{πολυζήτη} ἐπέζητησας ζήτημα. πολλοῖς ἐδὲ ἐφῶν. ^{π.} φωνηθέν, μόνος δὲ τοῖς θεοπνεύτοις καταληφθέν, ὅς ἂν εἴποι λόγον καὶ τῷ υἱὸ τῷ ἀνθρώπου, ἀφελήσεται αὐτῶ. ὅς δ' ἂν εἴπη καὶ τῷ πνεύματος τῷ ἀγίου, οὐκ ἀφελήσεται αὐτῶ, ἔπε ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἔπε ἐν τῷ μέλλοντι. ^{καὶ}